

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 389/2016
17.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље С.П. из Н.С., чији је пуномоћник Љ.К., адвокат из Н.С., против туженог Д.Ш.1 из Н.С., чији је пуномоћник Б.Ш., адвокат из Н.С., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 519/15 од 26.11.2015. године, у седници већа одржаној 17.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог Д.Ш.1 из Н.С. изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 519/15 од 26.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П2 1352/2014 од 10.09.2015. године делимично је усвојен тужбени захтев и одређене су мере заштите од насиља у породици те се туженом забрањује приближавање месту становања тужиље на удаљености мањој од три метра, приближавање тужиљи као у изреци ове пресуде, те му се забрањује свако даље узнемиравање тужиље, а део тужбеног захтева за изрицање мера иселења из породичне куће у Н.С. на наведеној адреси је одбијен. Одређене мере заштите од насиља у породици трајаће годину дана од дана доношења пресуде, с тим што жалба против ове пресуде не задржава њено извршење. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж2 519/15 од 26.11.2015. године, ставом првим изреке, делимично одбио а делимично усвојио жалбу тужиље, док је жалбу туженог одбио као неосновану и првостепену пресуду потврдио у усвајајућем делу којим су одређене мере заштите од насиља у

породици у односу на тужиљу, а према туженом (став 1, 2, 3. и 4. пресуде) као и у делу којим је одбијен тужбени захтев за иселјење из породичне куће туженог, те у делу времена трајања изречених мера, а преиначена је првостепена пресуда у делу одлуке у трошковаима парничног поступка тако што је тужени обавезан да тужиљи исплати износ од 87.000,00 динара, а ставом другим изреке је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а битна повреда на коју ревидент указује, не може се истицати у поступку по ревизији.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је брак између парничних странака разведен пресудом Основног суда у Новом Саду П2 2721/13 од 07.05.2014. године, којом су заједничка малолетна деца – Д.2 рођен ... године, П. рођен ... године и Ј.Ш. рођена ... године поверена на самостално вршење родитељског права тужиљи као мајци, а тужени је обавезан да доприноси њиховом издржавању уз одређен модел одржавања личних односа са децом. У овом поступку су одређене мере заштите од насиља у породици према туженом. У спроведеном поступку је утврђено да је тужени власник половине куће у којој је остала да живи тужиља са децом, док се тужени иселио, али је задржао кључеве. Тужиљу је вређао и вербално злостављао својим бахатим понашањем, ненајављеним доласцима у кућу и честим претњама, претурањем по стварима и провоцирањем тужиље, што се све углавном одвијало у присуству деце која такве сцене тешко проживљавају. Утврђено је да тужени није показивао одређено насилничко понашање у односу на малолетну децу, али да они не желе да виђају оца из разлога његовог непримереног и насилничког понашања у односу на мајку којој су привржени. Према мишљењу стручног тима Центра за социјални рад, код тужиље је субјективни осећај угрожености појачан немогућношћу контроле да заштити себе и децу од стреса изазваног понашањем туженог, а претње туженог она схвата озбиљно и са аутентичним страхом. Стога је оправдано одредити мере заштите од насиља у породици према туженом на начин како је пресуђено, а да нема потребе да се по службеној дужности одреди мера заштите од насиља у односу на малолетну децу у правцу изрицања мере забране узнемиравања малолетне деце од стране туженог, јер би требало радити на побољшавању и реуспостављању односа и блискости између туженог и малолетне деце, коју отац није физички злостављао.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када су усвојене предложене мере заштите од насиља у породици према туженом.

Одредбом члана 197. Породичног закона је одређено која понашања имају карактер насиља у породици.

Из чињеничног утврђења несумњиво произилази да између парничних странака постоје изузетно конфликтни односи. Тужени својим деструктивним понашањем према тужиљи угрожава њено душевно здравље, те да у његовом понашању има елемената насиља које оправдава одређивање мере заштите од истог. Нижестепени судови су мишљења да ће се овим мерама спречити и узнемиравање деце и даље продубљивање нетрпељивости према туженом.

Одређана мера заштите од насиља у породици у трајању од годину дана је адекватна околностима конкретног случаја, а неопходна је како би се обезбедила нужна заштита психичког, али и физичког интегритета тужиље за одређени временски период, ослобађање од траума и без страха од понављања таквог понашања туженог, које би за последицу имало нарушавање како њеног душевног спокојства и здравља, тако и заједничке малолетне деце парничних странака, која су забринута и у страху због понашања туженог према њиховој мајци.

Наводима ревизије којима се истиче да суд није саслушавао раднике надлежног центра за социјални рад који су имали непосредно сазнање и били упознати са целим случајем, да тужени није агресивне природе, да не конзумира алкохол а о својој деци води рачуна, као и да је суд погрешно што још једном није затражио извештај Центра за социјални рад, већ је своју одлуку засновао на извештају из септембра 2014. године, заправо се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић, с.р.**